

Nitten danske Sange til Klaveer

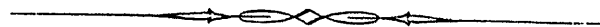
af

Chr. Barnekow, A. P. Berggreen, Th. Borch, P. Heise, J. C. F. Hæffner, H. Nutzhorn,
C. E. F. Weyse, A. Winding, og Folkemelodier.

Udgivne

af

H. Nutzhorn.

Kjøbenhavn.

Karl Schønbergs Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1867.

Nærværende Samling, der nærmest er udgivet som et Musik-Bilag til Køsters Sangbog («Et Hundrede danske Sange, samlede af Kristian Køster,» 2det Oplag, Kbhv. 1866), bestaaer for største Delen af hidtil utrykte Melodier, som velvilligt ere Udgiveren overladte af Componisterne. Af de Melodier, der tidligere have været trykte andetsteds og her ere optagne med Vedkommendes Minde, er Nr. 11 og 14 taget af A. P. Berggreens: Danske Folke-Sange og Melodier, Kbhv. 1860. — Nr. 13 og 15 af C. E. F. Weyses: Halvhundrede gamle Kæmpevise-Melodier, harmonisk bearbejdede, I-II. — Nr. 18 af A. J. Ståhls: Vald samling af student-sånger, Stockholm 1855. — Om Nr. 7 og 12 see Bemærkningerne nederst Side 7 og 12. — De tre sidstnævnte Sange ere fra fiirstemmig Mandssang her omskrevne for Klaveer.

Lidt langsomt.

1. Fremtids-Maalet.

A. Winding.

1. Brat af Sla-get ram-met, ka-stet haardt til Jord, lig-ger brudt og lam-met du, vor gam-le Mo'er: Har du an-den

Tan-ke nu end »lid og taal«, saa for-kynd, o Danmark, mig dit Frem-tids Maal.

2.

Søn! elendig, ussel,
Hjertet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blussel
Paa mit Nederlag;
Men trods Vee og Vaande,
Trods hver bitter Skaal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtids-Maal.

3.

Faaer ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslægt:
Ynglinger i Plade,
Drenge, klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
Det er Danmarks Maal.

4.

Dernæst jeg opdrager
Mig en Pige-flok,
Som ei Hjemmet vrager,
Som i Lidt har nok;
Ingen Døgnet's Flaner,
Rendt fra Bog og Naal,
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

5.

Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en kjæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ei troløs svigter,
Høres Fjendskraal:
Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal.

6.

Kroner Lykken Enden,
Har jeg først de Tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Vee.
Da til Lurens Toner
Blusser Bavn og Baal:
Sønderjylland vundet!
Det er Danmarks Maal!

2. Det danske Livs-Spørgsmaal.

Ikke for hurtigt.

Chr. Barnekow.

f

1. Nordens Aand! du Jet-ter o - vervandt meer med Tun - gen end med Staa-let; ak! dit
 2. Fol - ke - sang fra Hjer-te - dy-bets Væld! og - saa Du i Lund for-stum-mer, og gjen-
 3. Og fra Sy-den, hvor sit Ba-ne-saar Aan-den fik med si - ne Hel - te, sti-ger
 4. Fol - ke - fri - hed er det dan-ske Guld, vo - res Guld og grøn - ne Sko - ve, den var
 5. Un - der Kamp med Tyd-sken gam-le Dan stif-ted Dan - marks Kon - ge - ri - ge, hæv-det
 6. Sank vi nu med det i Tydsklands Favn, blø-de - lig i Bær - særks Ar - me, ei op-
 7. Sør-ge-Flo-ret! ak, hvor det er tæt, som en Tor - den-sky det ru - ger, skal det

> p *f*

mf *p*

sto - re Ti - me - glas ud-randt, Aan-den veeg fra Mo - ders - maa-let! Hjer-te - guld i Nor-dens
 ly - der kun end - nu i Fjeld sør - ge - lig som Bjør - nen brum-mer; fal-ske To - ner, som fra
 der - fra ik - ke sort i - aar Sky - en o - ver Sund og Bel - te! Tru - er ik - ke meer end
 Tyd-sken al - drig tro og huld, hvad saa end han vil - de lo - ve; Fol - ke - fri - hed paa et
 har sig vo - re Fæ-dres Land kun mod Tydsk i haar - de Kri - ge, Sles-vig som i - dag og
 gav vi kun vort dan-ske Navn med den gam-le Strid og Har - me, med vort Navn i Min-dets
 kla - res, skal det flag - re let, ef - ter Kvi-dens stil - le U - ger? det er Knu-den, som kun

fz *mf* *p*

*cresc.**f*

Fol - ke - vang smel - te - de med Hjer - te - suk - kets Klang
 Luf - ten kom, som med Veir og Vin - de skif - ter om,
 Jern og Staal Mi - stel - te - nen Danmarks Tun - ge - maal
 frem-med Sprog! Fol - ke - fri - hed un - der frem-med Aag!
 som i - gaar var i - gjen-nem tven - de Tu - sind - aar
 Ho ved - bog vi op - gav vor Fri - hed og vort Sprog,
 hid og did drei - er, ik - ke lø - ser Man - de - vid,

i vort Nor - den gjen - nem Fol - ke - san - gen.
 løf - te sig i Sky med Tril - ler tom - me.
 til en Graad, som den ved Balders baa - let!
 Maa det dan - ske Blod ei der - ved ko - ge!
 Tvi - stens Æb - le, rødt af blo - dig Taa - re.
 for at fan - ge Fisk som Tydsklands Maa - ge.
 det er Ta - le mørk om Nyt - aars - ti - den.

N. F. S. Grundtvig.

*ten.**cresc.**p**poco f**p*

3. Saalænge der er Liv, er der Haab.

Ikke for langsomt.

Chr. Barnekow.

f marcato *mf*

1. Nu Øx - en er ved Ro - den lagt af Danmarks Fol - ke - stam - me, og dømt har Fjen - ders O - vermagt, hvor

p *fz* *f*

først dens Egg skal ram - me; den jyd - ske Green, der skyg - ge - bred har rakt til Sli og Tre - ne ned, man

poco rit.

ka - ste vil som splin - tret Ved i tyd - ske Kak - kel - ov - ne.

3.

Men Gud skee Lov! det Folkeliv,
Som tidt i Ladhed blunded,
Som sygned tidt i smaalig Kiv
Og tidt var rent forsvundet,
Det vaagner op i Farens Stund,
Det reiser sig fra Hjertets Bund,
Det knytter Haand, det aabner Mund
Og aander Haab og Styrke.

4.

Ja, Sorg og Lidelse og Nød
Skal nye Kræfter tænde,
Og sone Alt, hvad vi forbød,
Og Tab til Seier vende;
Den gjæve sønderjydske Mand
Vil ikke slippe Folk og Land,
Og vi vil holde fast som han
Paa gammel Arv og Ære.

5.

Men har end Frost og Regn og Storm
Dens grønne Løv forpjudsket,
Har giftig Svamp og graadig Orm
Sig ind i Barken lusket,
Saa steg dens Saft fra fælles Rod,
Og end dens Marv er sund og god,
Og om vi bort den hugge lod,
Saa maatte Stammen visne.

Og vi vil stole trygt paa Ham,
Som styrer Rigers Skæbne,
Som sendte Nederlagets Skam,
For bedre os at væbne,
Som truer os med Folkedød,
At Folkeviljen sløv og blød,
Lig Jernet gennem Essens Glød,
Til skarpen Staal skal hærdes!

C. Ploug.

4. Den danske Sag.

Lidt langsomt.
mf

H. Nutzhorn.

1. Dansker! født ved Bøl-gen blaa og de grøn-ne Sko-ve, hvor du So-len yn-dig saae bjer-ge sig i Vo-ve!

2.
Du, som her blev vugget spæd
I Kjærminde Skjødet,
Kysset mild, om end du græd
Heit for Albustødet;

3.
Slaa dog ei paa Roden Vrag,
Hvoraft du est runden!
Føl dog, at den Danske Sag
Den er din i Grunden!

4.
Føl, at Hjerte som en Steen
Mand har over Mulde,
Naar sit eget Kjød og Been
Dødt han seer med Kulde.

5.
Derhos er den Danske Sag
Fredens Sag paa Jorden,
Bliver og til Dommedag
Glædens Sag i Norden.

6.
Sjælen i den Danske Sag
Før og efter Frode,
Det er baade Sands og Smag
For det Fredegode.

7.
Glandsen af den Danske Sag
Var ei meer, ei mindre,
End den Glæde mild og spag
Hvoraft Øine tindre.

8.
Glædens Glands i Fredens Mag
Skjøn er uden Mage,
Derfor er den Danske Sag
Hjertets alle Dage.

9.
Derfor er den Danske Sag
Himlens Sag foroven,
Prist i Eng hver Sommerdag,
Prist i Bøgeskoven.

10.
Derfor er til Lands og Søes
Danmark ingenlunde
Som man siger, vægeles,
Og maa gaae til Grunde.

11.
Tvertimod den Danske Sag
Aandens er tilvisse,
Som med Priis for Hjertelag
Svæver over Isse.

12.
Det er Kæmpe-Aandens Sag
Som selv gram i Huen
Midt paa Valen, Dag fra Dag,
Deler halvt med Fruen.

13.
Derfor til den Danske Sag
Midt i Kamp vi kvæde:
Med Dig gaaer til Dommedag
Seier, Fred og Glæde!

N. F. S. Grundtvig.

5. Farvel og Velkommen.

Langsomt.

A. Winding.

1. Nø-dig si-ge vi: »Farvel!» men »Velkommen!» o, hvor gjer-ne! har vi rig-tig kjær en Sjæl, er han nær dog i det Fjer-ne.
2. MødesBlik med Blik ei meer, er de kjæ-re Smil bort-flei-ne, Blik og Smil, som In-gen seer, mødes dog med Sjæle-øi-ne.
3. Morgensol! gjen-lys i Kveld! Ung-dom! lev i Al-der-dommen! Aanden i hvert skjønt »Farvel!» gjen-lys i hvert skjønt »Velkommen!»

B. S. Ingemann.

6. Den sønderjydske Bonde.

H. Nutzhorn.

Ikke for hurtigt.

1. Ei - a! hvor man nu tum - ler med Søn - der - jyders Land, Vild - tyd - sken han ra - ser, saa - meget som han kan, alt

Dansk skal læg - ges ø - de og kvæ - les i sin Rod, ei meer maa der syn - ges om gam - le Da - ne - bod.

2.

Med Spydsod man flytter nu Grændseskjel og Ret,
 Det Sorte bliver hvidt, og det Gode bliver slet,
 Med Ed og Tro man leger, som var den tyske Gud
 Ei længer den samme, der gav det første Bud.

3.

I Aag spændes Bonden, og tvinges skal han til
 At lade, som han ynder det grufulde Spil,
 Han Sprog og Sind skal skifte, alt som man skifter Kjol',
 Og brat i Knæ han synke skal for den tyske Sol.

4.

Men see, om han gør det, om Danrigets Jord
 Ei bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord,
 See, om han Nakken bøier for Aagets Jern og Bast,
 Om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

5.

Nei, tryk du kun Tydsker, saameget som du kan,
 Den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand,
 Den sønderjydske Bonde ei skifter Sind og Lød,
 Nei, dansk bli'er hans Hjerte, hans Fane hvid og rød.

6.

Og midt under Tydskerens Brasken og Slag
 Seer freidig han dog frem mod den kommende Dag,
 Med Haand over Øiet han speider imod Pol,
 Hvor Nordstjernen blinker, der venter han sin Sol.

7.

Og vist skal den komme, giv Tid kun og Taal,
 Alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal,
 Snart Natten skal bortskride, og Morgenen skal grye,
 Og gamle Danmarks Rige, det fødes skal paany!

En Sønderjyde.

7. Danmarks Kæmpegrave *).

Med Kraft og ikke for langsomt.

P. Heise.

1. Dan-mark, di - ne Kæm - pe - gra - ve er en kost-bar Skat, bedst af Alt hvad i din Ha - ve

Gud har gav-mild sat; hav - de du ei gyld - ne A - gre, grøn - ne Sko - ve, Mø - er fa - gre,

løf - ted dog din Søn sit Øi - e stolt fra Bau - ta - høi - e.

2.
 Thi de Sværde er ei rustne
 Som har Kæmper fulgt,
 Og de Skjolde er ei brustne
 Som i Muld blev dult.
 Bryder Fjendehaand dit Gjærde,
 Bærer Jorden blanke Sværde,
 Klinge Skjoldene og vække
 Dine Sønners Række.

3.
 Blodet, som din Bund har drukket,
 Randt ei uden Frugt,
 Og det Liv er ei udslukket,
 Som til Daad blev brugt;
 Af hver Helt i Kampen faldet,
 Hundred nye til Liv blev kaldet;
 Frem en mangedobbelt Styrke
 Gaaer af Gravens Mærke.

4.
 Hver en Daad paa Sagas Tavle
 Staaer i Lueskrift;
 Der den lever for at avle
 Atter ny Bedrift.
 Sommersolens Glands ei maaler
 Sig med Mindets stærke Straaler,
 Hvor de tændes, hvor de gløde,
 Haabet staaer i Grøde.

5.
 Danmark! Dine Kæmpegrave
 Skal du vogte tro.
 Trives skal om dem din Have
 Og Din Lykke groe!
 Naar paa den du tager vare,
 Møde kan du trygt hver Fare;
 Thi en Magt i den du eier,
 Som forjætter Seier!

O. Ploug.

*) Den er oprindelig komponeret for førstestemmig Mandssang (trykket saaledes under Nr. 81 i „Samling af fleerstemmige Mandssange udgivne af den danske Studenter-Sangforening“) her med Vedkommendes Minde optaget, omsat for Pianoforte.

Langsomt.

8. Danmarks Engel.

Chr. Barnekow.

p

Du, som vaa-ged o - ver Bar-ne - Li - vet i den grøn-ne Lund fra He-den - old! du, som
Da skal at-ter Lyk-ken Danmark føi - e, som sit Skjø-de-barn en Mo-der mild, da skal

Ped. *

cresc.

svæ-ved o - ver Lyk - ke - Ski-bet, da paa Bøl-gen blaa det bar os Skjold! du, som Da - ne-skjal-de - ne gjør
Li-vet for det dan - ske Øi - e at-ter blom-stre som et Lyk - ke-spil, med Guld - æb - let da i Bar - ne-

p dolce

gla - de! di - ne Vin-ger er af Bø-ge - bla-de, vift med dem fra Øi - et hver en Sky, saa det lil - le
haan-den tro - ner atter Skjold som Fol - ke - Aan-den, for ham syn - ge al - le Glut-ter smaa: Vær vel-kom-men

Ped. *

cresc.

Folk dig seer paa - ny, saa det lil - le Folk dig seer paa - ny!
o - ver Bøl-gen blaa, vær vel-kom-men o - ver Bøl-gen blaa!

Ped. *

N. F. S. Grundtvig.

9. Dansk Løsen.

Kraftigt, lidt langsomt.

H. Nutzhorn.

f

Med Gud! med Gud! det Ord har Magt og Liv og Aand, den Hø - vedsmænd med e - vig Kraft har
Med Gud! og Kam-pens Maal er vist som Dom - mens Bud; med Gud er Liv og Seir til - sidst! Hold

p dolce *cresc.* *f* *decresc.*

Seir i Haand! Med Gud! og vis er e - vig Seir trods Saar og Død! Hver Hel - te - sjæl i
ud, hold ud! Med Gud hold Stand, du dan - ske Mand! hold ud, hold ud! For Fri - hed og for

ff

Sand-heds Leir, hver Hel - te - sjæl i Sand-heds Leir til Seir blev fød!
Fæd - re - land, for Fri - hed og for Fæd - re - land! med Gud, med Gud!

B. S. Ingemann.

10. Øhlenschläger.

Temmelig hurtigt.

A. P. Berggreen.

1. Da gjen-nem Dam-pen Skjær-
 2. Han Nor-nen kjend-te, i
 3. Da foer han vi - de. i
 4. De Som-re gin - ge, ei
 5. Ja Kæm-pe - kraf-ten i

tors-dags-Kam-pen med Væl - de klang, og Mal-met dun-dred det ny Aar-hun-dred en Mor-gen-sang, da lød fra
 Barm ham brænd-te en Flam - me stærk, og Øi - et smi-led, og Fo - den i - led til Kæm-pe-værk; med Gud - doms-
 Nør - re - li - de, i Øst og Syd, og Nor-nen studsed, og Sa - ga blus-sed af Mo - der-fryd. I Fin - nens
 Ti - den tvin - ge ham kan i Knæ; sig Vin-tren nærmed, end Lø - vet skjær-med det stær - ke Træ; og Frug - ter
 Nor-dens Af - ten paa - ny fik Røst, og Dan-marks Lø - ve stod kjækt sin Prø - ve paa Jyl-lands Kyst. Da saae den

Vra - get et mæg - tigt Kald, da vak - te Bra - get den sto - re Skjald.
 Væl - de han Vei sig brød i - gjen - nem Fjel - de til Sut - tungs Mjød.
 Hyt - te, paa Li - ba - non, han gjor - de Byt - te for Nor - dens Aand.
 fand - tes i O - ver - flod, og Saf - ten bland - tes med Fol - kets Blod.
 Høi - e sin Ud - sæd groe, da Skjal - dens Oi - e sig luk - ked fro.

C. Hostrup.

ff

Ikke for langsomt.

11. Valdemars-Tiden.

(Mel.: Dankonning og Hr. Asbjørn Snare.)

Dansk Folkemelodi.

(Harmoniseret af A. P. Berggreen.)

1. Sla - ver - ne raad - te paa Ø - ster - sø, — Sko - ven staaer dei - lig og grøn, — Kvin - der - ne suk - ked fra

sf *p*
 O til O. — Den Som - mer og den Eng saa godt kun - ne sam - men!

2. Nøden var stor, men og Hjælpen nær,
 Det var Kong Valdemars Herrefærd.

3. Axel og Esbern var Brødre to,
 Tvillinger bedre paa Jord ei gro.

4. Valdemar Fader og Valdemar Søn
 Æred dem begge i Lys og Løn.

5. Sammen de sank i Kveld paa Baar,
 Sammen de sov i mange Aar.

6. Dannemarks Haab, i Moder-Skjød,
 Immer dog sover med Kinden rød.

7. Derfor med Vemod, lys og blid,
 Mindes vi Valdemarers Tid.

8. Mindet vel lader som ingen Ting,
 Er dog et lønligt Kildespring.

9. Immer det risler: Engang paany
 Haabet sig svinger som Fugl i Sky.

10. Fuglen har sunget og synger end:
 — Skoven staaer deilig og grøn —
 Valdemars-Tiden oprandt igjen!

Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!

N. F. S. Grundtvig.

12. Adam Øhlenschläger.*)

C. E. F. Weyse.

Langsamt.

1. Et Sor-gens Bud-skab Nor-den gjen-nem - su - ser, som Vin-ter-Stor-men o - ver Blom-stens Grav, det
 2. Dog stil - le! Skjalden er ei død, han so - ver, som Vin-ter-mar-ken til en dei - lig Vaar, som
 3. Ja, den - ne A - dam, O - din kaldt i Nor-den, i Skjal-de-Tal-let var en A - skur ny, hvis

Dan - ne - kvin-dens Hjer - te gjen-nem - bru - ser som Vin - ter - strøm-men i det vil - de Hav, det
 Nor - dens Aand i Ti - dens Vin - ter - Vo - ver, hvor - af paa - ny han sei - er - rig op - staaer; thi
 Navn er spurgt og spør - ges vidt paa Jor - den i Aan-dens Ver - den med Stam - fa - der - Ry, som

Sor-gens Budskab: død er Øh-len-schlæger, tre Ri-gers Ynd-ling, Nor-dens Ho-ved-Skjald! hans Me-ster-haand ei
 han op-stod i A - dam Øh-len-schlæger, be-sang sin Kæm-pe-daad og Hel-te - død, og tøm-te ud det
 Fa - der gæv til Val - hals-Skjalden Bra-ge, Far - fa - der til det sto-re Søn-ne - Kuld, som vort Høi - nor - den

*) Melodien er oprindelig komponeret for førstestemt Mands-Chor til Chr. Winthers Sang: „Ved Friderich Kuhlaus Grav“ (trykt paa C. C. Loses Forlag 1832); her optaget med Vedkommendes Minde, udsat for Klaver og med denne senere Text lagt under.

meer paa Har - pen le - ger, Guld - har - pen med det dy - be To - ne - fald! med ham paa - ny er
sto - re Bra - ge - Bæ - ger, saa Kæm - pe - Løf - tet trindt i Nordgjen - lød, han hol - der Ord, saa
skal i Frem - tids - Da - ge med Sang op - fyl - de om Be - drif - ters Guld: den Bra - ges og I -

fal - met Old - tids Glands, med ham har Nor - den tabt sin Laur - bær - krands.
at - ter høit i Sky skal af hans Daad, som af hans Kvad gaae Ry.
• dun - nes Skjal - de - Æt, som pri - ser Aandens Magt og Hjer - tets Ret.

4.

Alt mens han vandred her hos os i Vangen,
Han tæt omringedes af Børne-Børn,
Som Fugle-Unger, der i Sky med Sangen
Sig svinge kan paa Ryggen af en Ørn,
Og efter Døden brat vi saa hernede
Et klart Forvarsel om hans Efterglands,
Thi vi har seet en Sangfugl bygge Rede
Paa Kirkegaarden i hans Laurbær-Krands,
Saa af hans Sangbund i dit høie Nord
Udspringer vist endnu et Sanger-Kor.

5.

Paa Marken da, paa Heden og paa Halden,
Ivor Aandens Verden end har Dag og Vaar,
Skal Øhlenschläger kaldes Foraars-Skjalden,
I Nyaarstidens store Gyldenaar,
Thi i hans Kvad den Aand sig aabenbarer,
Som Lys af Livets, Liv af Lysets Væld
Fremkalder, stråler ud, i Glands forklarer,
Til Fred, til Frihed og til Folke-Held,
Saa krones skal hans kongelige Sang,
Som fordum Hjarne Skjalds i Danevang!

N. F. S. Grundtvig.

13. Bernhard Sev. Ingemann.

(Mel: Det var ungen Svegder.)

Dansk Folkemelodi.

(Harmoniseret af C. E. F. Weyse.)

Let, men ikke for hurtigt.

1. Og det var un - gen Sveg - der, han skul - de Bol - den slaee, og Bol - den drev i Fru - er - bur, og

han blev lagt i Traa. Du føi - er di - ne Ord vel!

2.

Han fik ei Ro at sove,
Ei Fryd af Fuglesang,
Før han fik løst den væne Mø,
Som taalte for ham Tvang.
Du føier dine Ord vel!

3.

Og det var Mø langt borte,
Slet ingen vidste, hvor,
Paa Lykke dog og Fromme han
Paa Æventyr udfoer.

4.

Hans Moder ham udstyred
Med Disk og Dug og Sværd,
Og Snekken som har altid Bør
Og Havblik i Uveir.

5.

Og Lykken var hans Fylgie,
Og Himlen var ham blid,

Han satte Seil til Jomfruland,
Og han kom ogsaa did.

6.

Snart kom til Borgeledet
I Rosendal han da,
Og der var Stang og Laas og Slaa,
Men de faldt alle fra.

7.

Før ham sang Løv paa Kviste
Og Græs ved Linderod,
De Bjørne og de Løver med
De fulgte ham paa Fod.

8.

Det var den skønne Jomfru,
Hun tren i Salen ind:
Velkommen Svegder Ungersvend,
Alt efter Længsel min!

9.

Og hun annammed Daaben

Alt med den kristne Tro,
Og fulgtes med til Dannemark
I deiligst Vang at boe.

10.

Han blæste i Skovhornet
Saa Blomster lyde paa,
Og hvor han gik, der vrimled det
Af dem og Fugle smaa.

11.

Og hvad end ei der vides,
Det faaer man vel at see,
Om frelst han med sin Jomfru skøn
Har sine Søstre tre.

12.

Det er en Bjørne-Fruer,
Og saa en Ørne-Brud,
Og saa en Havmands-Dronning fin,
Som skeied for dum ud.

13.

Saa alt hvad Hjertet tabte,
Det vinde skal paany,
Og da det danske Æventyr
Skal løftes høit i Sky!

14.

Af Æventyr Bedrifter
Paa Marken fødes skal,
Alt som af Kæmpevisens Klang
Der blev en Hjerteskjald.

15.

Ja det i Dage sene
Skal kvædes vidt om Land,
At Dannekvindens Underbørn
Er Svegder Ingemann.
Du føier dine Ord vel!

N. F. S. Grundtvig.

14. Havfruen og Danedronningen.

Dansk Folkemelodi.

(Harmoniseret af A. P. Berggreen.)

Lidt langsomt.

1. Dan-kon - ning lod gri - be en Hav - fru tiin, (den Hav - fru dand - ser paa Til - je), og den sat - te han i

Taar - net ind, for hun frem-med ik - ke hans Vil - je.

2.

Dronningen kalder paa Svende to:
(Den Havfru dandser paa Tilje)
»I lade den Havfru for mig indgaae!
For hun skal fremme min Vilje.«

3.

Ind kom Havfruen og stædtes for Bord:
(Den Havfru dandser paa Tilje)
»Hvad vil I mig, Dronning! I sendte mig Ord,
Jeg kan ikke fremme din Vilje.

4.

Dandronning klapped paa Hynde blaa:
(Den Havfru dandser paa Tilje)
»Du sidde, skjon Havfru, og hvile derpaa!
For du skal fremme min Vilje.«

5.

»Vil I forraade mit unge Liv?
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Derunder jo ligger den hvasse Kniv,
Hvor skulde jeg fremme din Vilje?«

6.

»Og veedst du det, saa veedst du meer,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Du sige mig hvad af min Skjæbne du seer!
Saa haver du fremmet min Vilje.«

7.

»Og veed jeg din Skjæbne, jeg siger dig den,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Dog Baalet jeg venter vil blive min Løn,
Saa nødig jeg fremmer din Vilje.

8.

Af Sønner saa bolde du føder tre,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
De koste dig Livet i Fødselsvee.
Nu haver jeg fremmet din Vilje.«

9.

»Og skal for dem det saa hardt mig gaae,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Da siig mig Skjæbnen, som de skal faae!
Saa haver du fremmet min Vilje.«

10.

»Den ene skal være til Konning fød,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Den anden bære Guld kronen rød,
Saa monne jeg fremme din Vilje.

11.

Den tredie skal være saa viis en Mand,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Dit Liv, det unge, dog koster han,
Nu haver jeg fremmet din Vilje.«

12.

Hun klædte den Havfru i Purpur rød,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Som spaaede hende den haarde Død,
For fremmet var dog hendes Vilje.

13.

Den Havfru sattes paa Bølgen blaa,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Dandronningen grædende der hun saa,
Skjændt fremmet var nu hendes Vilje.

14.

»I græde ei, Dronning, og vaandes saa:
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Vidaabne Himmerigs Dørre staae,
Nu haver jeg fremmet din Vilje.

15.

I Himmerig skal du bygge og boe,
(Den Havfru dandser paa Tilje)
Der har for evig du Fred og Ro!
Nu haver jeg fremmet din Vilje.«

Folkesang.

15. Tavlebordet.

Dansk Folkemelodi.

(Harmoniseret af C. E. F. Weyse.)

Ikke for hurtigt.

1. Prind - ses - sen sad i Høi - en - loft med Haan - den un - der Kind, der

kom saa faur en Gan - ger - pilt og tit - te - de der - ind. For - di de spil - le - de for -

di de spil - le - de Guld - tær - ning.

2.

»Og hør, du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!«
»Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med dig.«

3.

»Saa sæt du ind din gode Hat,
Om ogsaa den er graa,
Saa sætter jeg min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae!«

4.

Den første Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt,
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

5.

»Og hør, du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!«
»Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med dig.«

6.

»Saa sæt du ind din Kjortel god,
Om ogsaa den er graa!
Saa sætter jeg mit Hovedguld,
Tag det, om du kan faae!«

7.

Den anden Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt,
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

8.

»Og hør, du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!«
»Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med dig.«

9.

»Saa sæt du dine Hoser ind
Og dine Vandresko!
Saa sætter ind jeg derimod
Min Ære og min Tro.«

10.

Den tredie Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt,
Da Jomfruen hun tabte glat,
Den Gangerpilt han vandt.

11.

»Og hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!
Guldborgen med den grønne Skov
Den vil jeg give dig.«

12.

»Guldborgen med den grønne Skov
Den faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru fin,
Jeg med Guldtærning vandt.«

13.

Prindsessen stander i sit Buur
Og fletter sine Haar:
»Gud bedre mig guldløkket Mø
For Fæstemand jeg faaer!«

14.

Den Gangerpilt i Gaarden staaer
Med Hjelm og Skjold og Sværd:
»Alt faaer du bedre Fæstemand,
End du var nogentid værd.

15.

For jeg er ingen Gangerpilt,
Om end jeg synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
Som Solen skinned paa.«

16.

Prindsessen seer for Gangerpilt
Den Kongesøn i Gaard,
Med røde Roser fletter nu
Hun sine gule Haar.
Fordi de spillede, fordi de spillede
Guldtærning.

Folkesang.

16. Den ømskindede Brudgom.

H. Nutzhorn.

Let, men ikke for hurtigt.

1. Og det var om en Lø - ver-dag, det reg-ned un - der

The first system of the musical score. It features a vocal line in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a piano accompaniment in grand staff (treble and bass clefs) with the same key signature and a 2/4 time signature. The vocal line begins with a double bar line and a repeat sign, followed by the lyrics. The piano accompaniment consists of a continuous eighth-note pattern in the right hand and a simpler bass line in the left hand.

Ø, og det var Ty - ge Her-man - søn skulde hen - te sin Fæ - ste - mø. Jeg skal

The second system of the musical score. The vocal line continues with the lyrics. The piano accompaniment maintains the same rhythmic pattern, with some chromatic movement in the right hand.

ri - de ud i - mod saa væn en Mø.

The third system of the musical score. The vocal line concludes with the lyrics. The piano accompaniment ends with a final chord in the right hand and a sustained note in the left hand.

2.

Den Herre udaf Vindvet saae,
De Bække løb saa stride:
»Ei kjøber jeg saa dyrt en Mø
Jeg rider mig til Kvide.

3.

Men hør du, Nilaus Bendiksøn,
Alt med de lange Skanker,
Rid du idag min Brud imod,
Siig hende mine Tanker!»

4.

Og det var Nilaus Bendiksøn,
Han sagde ei Ordene flere:
»Og skal jeg ride for dig idag,
Jeg gjør for dig vel mere.»

5.

De klædte dem i Silke fin,
Og saa i Gyldenskrud,
Og saa drog de til Kirke brat
Alt med den unge Brud.

6.

Og Bruden stod for Kirkedør,
Alt som en Rosensblomme,
Og hun bad dem til Vandet see,
Om Brudgommen ei mon komme.

7.

Det svared Nilaus Bendiksøn:
»Det nytter ei at bide,
Hr. Tyge kommer ei idag,
De Bække løb saa stride.

8.

Men er her intet bedre Raad,
Saa er jeg flux tilrede,
Hr. Tyge har dertil mig sendt,
Jeg i hans Sted skal træde.»

9.

Han traadte i Hr. Tyges Sted
I Kirken og paa Bænken,
Og saa tog han den unge Brud,
Saavel som Brudeskjænken.

10.

Og det var Onsdag næst derpaa,
Der Bækkene mon falde,
Da kom Hr. Tyge Hermansøn
Med sine Brudmænd alle.

11.

Han kom alt til den Bryllupsgaard
Og til det skønne Gilde,
Det svared da den unge Brud:
»Rid hjem! du kom for silde.»

12.

»Og hør du, stolte Sidselil',
Det er dog alt for meget,
At ride langt for ingen Ting,
Og stygt har du mig sveget.»

13.

»Og hør du, Tyge Hermansøn,
Det maatte du vel vide,
At ingen Mø den Svend er huld,
Som ei i Regn tør ride.

14.

Var du en ærlig Jomfrusvend,
Og havde havt mig kjær,
Du havde brudt den Bølge blaa
Alt med dit blanke Sværd.»

15.

»Ja saa vil jeg i Kloster gaae,
En Munk saa vil jeg være,
Saamænd, vid stolten Sidseli'
I seer mig aldrig mere.»

16.

»Men falder dog din Vei forbi,
Naar Vand er lavt i Bækken,
Har jeg af Oste fleer end to,
Da faaer du een i Sækken.»
Jeg skal ride ud imod saa væn en Mø.

Folkesang.

17. Svar som Tiltale.

Chr. Barnekow.

Livligt.

1. Saa - man - ge sad de Rid - de - re alt o - ver Dronnin - gens
 2. De tal - te ei om Kir - ke - gang og ei om Klo - ster -
 3. Det var da Her - re Pe - der, og han tog Mun - den
 4. Og jeg vil ha - ve den Jom - - fru, som kan med Sil - ke
 5. Og jeg vil ha - ve den Jom - - fru, som vel kan bre - de sit
 6. Al - le da sad de skønne Jomfruer, og mæ - led ik - ke et

p *mf* *p*

*Ped. **

Bord, og de be - gynd - te at ta - - le saa mangt et Gam - mens - ord.
 tugt, men hel - ler om de stol - te Mæer, om alt hvad der var smukt.
 fuld: »Og jeg vil ha - ve den Jom - - fru, som har baa - de Gaard og Guld.
 sye, og den vil jeg ik - ke ha - - - ve, som gjer - ne gan - ger i By.
 Bord, og den vil jeg ik - ke ha - - - ve, som er for djærv i Ord«. *p*
 Ord, und - ta - gen hun, li - den Kir - - - sten, som stod for Dron - nin - gens Bord.

cre - scen - do.

Chor.

Un - der den Lind, der skal I mig bi - e.

mf *p*

*Ped. ** *Ped. **

7.

»Og var jeg end saa voxen alt,
Jeg skulde en Ridder love,
Hr. Peder med de store Ord!
Dig vilde jeg aldrig have.

8.

For jeg skulde sidde i Høieloft,
Der baade at skjære og sye,
Mens du sad paa din høie Hest,
Foer om fra By til By.

9.

Og jeg skulde sidde i Høieloft
Og brede med Flid mit Bord,
Imens du stod paa Folkething,
Og ledte med Flid om Ord.

10.

Og jeg skulde gaae i Høieloft
Og brede med Skjel de Bænke,
Imens du sad i Ridderlag,
Kunde ei dine Ord betænke!»

11.

Op stod da Herre Peder,
Hans Ord faldt ham saa redt:
»Nu haver jeg fundet den Jomfru,
Jeg længe har efterledt.»

12.

Og der blev Fryd i Dronningens Gaard,
Saa favert sig Alt mon vende,
Da Dronningen gav liden Kirsten bort,
Hr. Peder ægtede hende.
Under den Lind, der skal I mig bie.

Folkesang.

18. Til Danmark.

Marsch Takt.

J. C. F. Hæffner.

f *decresc.* *f*

Vi - kin-ge-Mo - der, Dronning paa Havet, hvil paa din Græsbænk, ro-lig og kjæk! Sønnerne, som du di-ed' og a - ved,

dolce

u-bud-ne Gjæ - ster skal gjen-ne væk! Kys-se din Fod skal Ei - derens Vo - ve, vif - te din Kind skal Ge - fi - ons Sko - ve,

f *f* *mf*

trygt i dit Skjød skal Frem - ti - den so - ve, tyd - ske Herrer ei lø - se din Gjord! Thi naar Heimdal gri - ber Hor - net og dets

f *mf* *sfz*

Klangrul - ler hen o - ver Sø, o - ver Land, henad Heden, gennem Kornet skal vi ha - ste til Slaget hver e - ne - ste Mand! For -

sfz *poco riten.* *a tempo f*

an os ganger Thor, den stærke Gud i Nord og han el-sker det Folk som er A - ser-nes Æt, og han rammer med sin

f

Hammer Fjende - skaren, som bryder din Fred og din Ret. Vi-kin-ge-Moder, Dronning paa Ha-vet, hvil paa din Græsbænk

dolce

ro-lig og kjæk! Sønnerne, som du di-ed' og a-ved, u-budne Gjæ-ster skal gjenne væk! Kysse din Fod skal Ei-derens Vo - ve,

f

vif-te din Kind skal Ge-fi-ons Sko - ve, trygt i dit Skjød skal Frem-ti-den so-ve, tyd - ske Herrer ei lø-se din Gjord.

O. Ploug.

19. Efteraaret.

Fru Thora Borch.

Lidt langsomt.

1. Sky - er - ne graa-ner, og Lø - vet fal - der, Fug - le - ne syn - ger ei meer,
 2. Vin - te - ren kom - mer, og Sne - en fal - der, Blom - ster - ne vis - ne i Muld,
 3. Sol - hver - ven kom - mer, og Bla - det ven - des, Da - ge - ne læn - ges paa - ny,

Vin - te - ren tru - er, og
 I - sen op - tões ei af
 Sol - skinnet vox - er, og

Nat - ten kal - der, Blom - ster - ne suk - ke: det sneer!
 Graad for Bal - der, Taa - rer - ne stiv - ne af Kuld!
 Vin - tren en - des, Lær - ker - ne syn - ge i Sky.

Og dog bæ - re Blus vi med Glæ - de.
 Og dog bæ - re Blus vi med Glæ - de.
 Der - for bæ - re Blus vi med Glæ - de.

4. Aarene skifter af Gru for Ælde,
 Skjaldene give dem Ret,
 Fuglene alle hvert Aar maa fælde,
 Ellers de fløi ei saa let.

5. Fuglene flyve som Vind paa Vinger
 Let over vildene Hav,
 Skjaldene flyve, som Rimet klinger,
 Glat over Slægternes Grav.

6. Hjerterne vakle, naar høit de banke,
 Drages til Fuglenes Spor,
 Lyset dog seirer, den mørke Tanke
 Flygtende synker til Jord.

7. Psalmerne klinge, og Klokker kime,
 Spotte med Sneen ved Jul,
 Vinteren maa sig med Vaaren rime,
 Smelte for Solen i Skjul.

8. Troende Hjerter i Vinterløbet
 Føde den liflige Vaar,
 Trykke den til sig i Barnesvøbet
 Med et lyksaligt Nytaar!

9. Bethlehem-Barnet i Krybberummet,
 Det er den evige Vaar,
 Troende Hjerter det har fornummet:
 Jul gjør lyksaligt Nytaar.
 Derfor bære Blus vi med Glæde!

N. F. S. Grundtvig.